

П Р И Б А В Л Е Н И Я Д О Д А Т Е К

КЪ
В И Л Е Н С К О М У В Ъ С Т Н И К У . К U R Y E R A W I L E Ń S K I E G O

Вильна. ВТОРНИКЪ 5-го Марта.

Wilno. WTOREK 5-go Marca.

		Бар. по раздѣ Фран.		Термом	Реомюра.	В ъ т р ѣ .	Состояніе атмосферы
28 днѣ	Утро	28 дюй.	0.2 лив.	+	1.0	Ю Слабый	Пасмурно.
	По полудни.	27 —	11.4 —	+	1.5	З — —	— — —
	Вечерь.	27 —	9.5 —	+	0.6	СЗ — —	Пасм. послѣ снѣжокъ.

КАЗЕННЫЯ ОБЪЯВЛЕНІЯ.

1. Въ Виленскомъ Приказѣ Общественнаго Призвѣнія, будетъ производиться 18 числа Марта торгъ и чрезъ три дня переторжка, на отдачу сборовъ съ Неменчинскаго Поромъ, съ принадлежащими къ оному: корчмою, винокурнею, домомъ для писаря, и двумя овощными огородами, въ трехъ-лѣтнее арендное содержаніе, т. е. съ 23 Апрѣля 1846 по то же число и мѣсяць 1849 года. Почему желающіе участвовать въ таковыхъ торгахъ, благоволятъ означеннаго числа съ благонадежными залогами прибыть въ Присутствіе Приказа, гдѣ будутъ предьявлены кондѣиціи и прежде наступленія срока къ торгамъ.

Непремѣнный Членъ И. Метелицынъ.
Секретарь Выгоновскій.

Столоначальникъ Гедтовдъ. (89)

1. По опредѣленію Виленскаго Городоваго Магистрата 16-го Января 1834 года состоявшемся а 29-го тогожъ Января исполненному, учиненъ былъ вызовъ всѣхъ заимодавцевъ и всякаго рода претендентовъ посредствомъ здѣшняго Вѣстника и Газеты Царства Польскаго, по конкурсному дѣлу надъ имуществомъ покойнаго Карла Гайна; но какъ по настоящее время никто изъ кредиторовъ, кромѣ Градскаго Головы Мартина Страуза и вдовы Каролины Гайновой, не явился, то Городовой Магистратъ, на основаніи журнальнаго постановленія 28 Января настоящаго 1846 года учиненнаго, о приступленіи къ окончательному разрѣшенію сего дѣла симъ оповѣщаетъ, Февраля 22 днѣ 1846 года.

Бургомистръ Малцкій.

Секретарь Самовичъ.

Столоначальникъ Бальчевскій. (90)

1. Въ слѣдствіе разрѣшенія Минской Палаты Гражданскаго Суда отъ 11 Февраля за N. 796, въ Борисовской Дворянской Опекѣ 25 Марта мѣсяца будутъ производиться торги на отдачу съ публичнаго аукціона въ тригодишное арендное владѣніе пѣтніе Гаць Клязей Александра и Христофора Пузынонъ, заключающее въ себѣ 178 ревизскихъ мужеска полудушъ, а послѣ оныхъ въ три дня будетъ переторжка; то дабы желающіе торговаться на назначенный срокъ явились съ узаконенными залогами, симъ объявляется, 1846 года Февраля 23 днѣ. Городъ Борисовъ.

Засѣдатель Каплинскій.

Коллежскій Регистраторъ Рупшинскій. (88)

ЧАСТНЫЯ ОБЪЯВЛЕНІЯ.

2. Имѣемъ честь извѣстить Почтеннѣйшую Публику, что Сигары наши продаются въ Т. Новогрудкѣ только у Купца Мовша Гершиновича Гаркавія, отъ котораго, какъ мы вполне убѣждены, Гг. покупатели могутъ приобрести Сигары эти за сходную цѣну и отличной доброты.

Кофскій и Кухчинскій изъ Риги. (86)

3. 26-го Января (7-го Февраля) 1845 года, я выдалъ довѣренность, явленную въ книгѣ Ивана Дзясіодкевича, Регента Земскаго Суда Варшавской Губерніи, на имя Іосифа Францовича Милевскаго, Дистанціоннаго Округнаго Инспектора Слуцкаго Уѣзда, въ деревнѣ Куликувка Моиской Губерніи жительствоющаго, по силѣ коей я уполномочилъ его:

Ходатайствовать по дѣлу о наследствѣ моемъ, открывшемся послѣ кончины родной сестры моей Флорентины урожденной Яблонской Обуховичовой, Подкоморжиной Слуцкаго Уѣзда, умершей въ имѣніи Новодверкѣ.

А такъ какъ я самъ лично началъ уже ходатайствовать по сему дѣлу, и буду имъ заниматься и далѣе то и извѣщаю публику:

Что поименованную выше довѣренность, во всей силѣ оной, считаю ничтожною.

Варшава, 6-го (18-го) Февраля 1846 года.

Самуиль Яблонскій.

Эмеритъ, б. Экономическій Засѣдатель б. Коммисій Мазовецкаго Воеводства. (75)

OGŁOSZENIA SKARBOWE.

1. W Wileńskim Urzędzie Powszechnego Opaztrzenia będą się odbywały w dniu 18-m Marca targi, z przetargiem we trzy dni, dla oddania Niemenczyńskie-go promu z należąca do niego karczma, browarem, domem i dwoma owocowemi ogrodami, w trzyletnią arendowną dzierżawę, od 23-go Kwietnia 1846 roku do 23-go Kwietnia 1849 roku. Przeto życzący uczestniczyć w tych targach, zechcą na określone terminu przybyć z dostatecznemi ewikeyami do tego Urzędu, gdzie okaza-ne będą warunki przed rozpoczęciem targów.

Ciągły Członek J. Metelicyn.

Sekretarz Wygonowski.

Naczelnik Stołu Giedgowd. (89)

1. W skutek rezolucji Wileńskiego Magistratu Miejskiego w dniu 16-m Stycznia 1834 roku nastalej, a 29-go tegoż miesiąca spełnionej, uczynione było wezwanie wszystkich kredytorów i wszelkiego rodzaju pretensorów przez Gazety tutejsze i Królestwa Polskie-go, w rzeczy konkursowej sprawy nad majątkiem zmar-łego Hajna, lecz że dotychczas nikt z kredytorów, prócz Głowy Miasta Marcina Strauza i wdowy Karoliny Hajnowej, nie objawił swej stannosci, przeto Magistrat Miejski na mocy swojego postanowienia w dniu 28-m Stycznia ter. 1846 roku nastalej, o przystąpieniu do-statecznego rozstrzygnięcia tej sprawy niniejszém za-wiadamia. Dnia 22 go Lutego 1846 roku.

Burmistrz Malicki.

Sekretarz Samowicz.

Naczelnik Stołu Balezewski. (90)

1. W skutek rozwiązania Minskiej Izby Cywilnego Sądu pod dniem 11 Lutego za N. 796 nastalej, w Borysowskiej Dworzańskiej Opiece dnia 25 Marca będą się odbywały targi z przetargiem we trzy dni, na oddanie w trzyletnią arendowną dzierżawę majątku Hać Xiążąt Aleksandra i Krzysztofa Puzynów, zawierające-go w sobie 178 dusz włościańskich plei męzkiej, przeto życzący zechcą przybyć na oznaczone terminu, z do-statecznemi ewikeyami, do tej Opieki. Dnia 23 go Lu-tego 1846 roku. M. Borysow.

Assessor Kapliński.

Kollegialny Regestrator Rupszyński. (88)

OGŁOSZENIA PRYWATNE.

2. Mamy honor zawiadomić szanowną publiczność, że Cygary nasze w Mieście Nowogrodka, prze-dają się tylko u Kupca Mowsza Gerszonowicza Harkawy, gdzie my jesteśmy przekonani PP. kupujący mają ich nabyć za cenę umiarkowaną w najlepszym gatunku.

Koffsky i Kuchczynski z Rigi. (86)

3. W dniu 26 Stycznia (7 Lutego) 1845 roku wystawiłem Urzędową Plenipotencyą przed Aktami W. Jana Dzieciolkiewicza Regenta Kancellaryi Ziemiańskiej Gubernij Warszawskiej, w Warszawie zeznaną, na imię W. Józefa syna Franciszka Milewskiego, Inspek-tora Okręgowego Dystancyjnego Pttu. Sluckiego, we wsi Kulikuwka w Gubernij Mińskiej zamieszkałego, wedle której upoważniłem go.

Do dochodzenia na rzecz moją sukcesyji spadłej namnie po s. p. siostrze mej rodzonej, Florentynie z Jabłońskiej Obuchowiczowej Podkomorzynie Pttu. Sluckiego, w dobrach Nowodwórka zmarłej.

Ponieważ prowadzeniem dopiero wymienionego interesu, sam zająłem się i na dal takowym zajmować się postanowiłem; przeto publicznie ogłaszam.

Ze zacyfowaną powyżej Plenipotencyą we wszyst-kich jej skutkach, niniejszym odwołuję.

Pisałem w Warszawie dnia 6 (18) Lutego 1846 roku.

Samuel Jabłoński.

Emeryt b. Assessor Ekonomiczny b. Kommissij Wojewodztwa Mazowieckiego. (75)

Древній Польскій городъ, нынѣ губернской двухъ обширныхъ губерній, Люблинъ, потерпѣлъ 23 Декабря истекшаго года чувствительную потерю въ скоропостижной смерти Г. Доктора Медицины и Главнаго Врача военныхъ госпиталей, Ивана Чулицкаго.

Въ важности утраты и достоинствѣ утраченнаго, убѣждаютъ соболѣзнованія вообще всѣхъ жителей города Люблина, кои вмѣстѣ съ толпою бѣдныхъ и нищихъ посѣщали покойнаго при отиѣваніи его тѣла, и при видѣ мертвыхъ его остатковъ, всѣ единодушно сожалѣли о кончинѣ столь благотѣльнаго чело-вѣка.

Иванъ Чулицкій, родившійся въ Литвѣ, въ концѣ минувшаго столѣтія; отъ благородныхъ родителей, отданъ былъ ими въ Виленское Главное Учебное За-веденіе, славившееся тогда учителями, стяжавшими въ Европѣ высокую славу, гдѣ получивъ начальныя познанія, почувствовалъ въ себѣ склонность къ Медицинѣ; въ довершеніе своего намѣренія, онъ выслушалъ полный курсъ оной подъ руководствомъ пользовавшихся громкою извѣстностію въ ученомъ мірѣ Франка, Мяновекаго, и Снядецакаго. — Утверждаютъ, основываясь на опытѣ, что какъ война непрерывный видъ кровопролитныхъ сраженій, дѣлаетъ нечувствительнымъ на страданія челоуѣчества; такъ Лекаря, представляющагося ему часто ужасная картина послѣднихъ страданій и мученій борющейся со смертію жизни, и безотрадныхъ стоновъ и горести лишившихся всего того, что ихъ соединило съ этимъ міромъ, дѣлаетъ хладнокровнымъ и нечувствительнымъ. Однако Чулицкій, будучи проникнутъ святостію своего званія, дѣйствуя на полѣ страданій подѣ стражею чистой совѣсти, опытами усовершенствовалъ себя въ медицинскомъ отношеніи не лишившись врожденной ему сострадательности. И потому коль скоро узнали его съ этой стороны, его тотчасъ начали удостоивать общимъ довѣріемъ, которое такъ необходимо для успѣха врачеванія. Прибѣгали къ нему жители города и окрестностей за совѣтами и помощью, и онъ имъ жертвовалъ своими трудами и временемъ сколько это онъ могъ безъ упущенія по службѣ. Онъ посѣщалъ всѣхъ приглашавшихъ его безъ всякаго замедленія, несмотря на излишнюю свою дородности, — признакъ тяготившей надъ нимъ болѣзни; отъ бѣдныхъ нищихъ не ожидалъ онъ приглашенія; онъ сибѣдилъ къ нимъ коль скоро долѣталъ къ нему вошь страданій; — видимъ онъ былъ на самыхъ бѣдныхъ улицахъ и въ скудныхъ лачужкахъ гдѣ напелъ угнѣтающій недостатокъ, доставлялъ пособіе, гдѣ находилъ сиротъ, призрѣвалъ ихъ; и такъ, получаемое отъ богатшихъ жителей заслуженное вознагражденіе, было въ рукахъ сего сострадательнаго благотѣтеля переходящимъ въ пользу нищеты и бѣдности подаяніемъ.

Подвергнется ли забвенію память столь добродѣтельнаго мужа? Благодарность нищеты и бѣдности постоянна и прочна, хотя память оной невыразима. Онъ проливаютъ слѣзы у подножія памятниковъ въ честь благотѣтелей, — то нынѣ не воздвигаютъ ихъ. Весьма было бы справедливо какъ намъ кажется, еслибы жители Люблина, потерпѣвшіе столь чувствительной уронъ по причинѣ кончины столь благотѣльнаго челоуѣка, покрайней мѣрѣ гробъ его окрыли мраморомъ или надгробнымъ камнемъ, на коемъ бы благодарная рука вырѣла бы надпись: „Здѣсь почиваетъ праведный мужъ, другъ и благотѣтель страдающаго челоуѣчества;“ тѣмъ скромнымъ знакомъ благодарности, въ нѣкоторой части вознаградили бы заслуги Чулицкаго, а для себя оказаніемъ благодарности приготовили бы въ преемникахъ Чулицкаго, подобныхъ ему Лекарей, столь полезныхъ и необходимыхъ, но не всегда встрѣчаемыхъ. — Нѣсколько этихъ словъ благодарности, изъясляетъ на могилѣ покойнаго слыш-комъ семидесяти-лѣтній старикъ, домъ коего онъ удостоивалъ своею дружбою, котораго семейства охранялъ здравіе, и которому доставивъ пособіе въ его мучительныхъ страданіяхъ жизнь его, быть можетъ продолилъ до поздней старости.

Петровице 1 Января 1846 года.

К. К. (87)

3. Служитель въ моемъ Винномъ погребѣ, Томази Марцинкѣвичъ, съ сегоднѣшняго числа уволенъ отъ сей должности. 14 Февраля 1846 года.

Ф. Фовъ Ауеръ.

Печ. разрѣшаю Стар. Полиц. Юкавскій. (72)

3. Ниже подписавшійся сямъ честь имѣть извѣстить, что получилъ транспортъ Швайцарскихъ сыровъ самаго лучшаго сорта; каковыхъ желאותіе купить получить могутъ во всякое время въ Кандиторской Г. Мельцыха при Замковой улицѣ въ домѣ Шварца, по самой умеренной цѣнѣ.

Петеръ Германъ.

Печ. разрѣшаю, Стар. Полиц. Юкавскій. (18)

Stary Gród dawniej Polski, a dziś dwóch obszer-nych Gubernii Stolica Lublin, poniosł na dniu 23 Grudnia roku zeszłego bolesną i niedżałowaną stratę, przez nagły skon Jana Czulickiego Doktora Medyceyny Naczelnego Lekarza Szpitali Wojskowych.

Ważność straty i wartość Osoby najwymowniej zaświadczyła cała powazeczność miasta Lublina, która wraz z tłumem ubóstwa i nędzy stanęła przed progami zmarłego, cisnąc się do martwych zwłok i wyrzekając na śmierć nielitościwą, która jej opiekuna i dobroczyńcę wydarła.

Jan Czulicki urodzony przy końcu zeszłego stulecia ze slachetnych Rodziców w Litwie, oddany został przez nich do Główn j Szkoły Wileńskiej głośnej wówczas z wyboru Nauczycieli zaszczytnie z Europejskiej sławy znanych — przebywszy przygotowawcze nauki, wybrał sobie za cel swego powołania zawód Lekarski i pod wsławionemi w naukowym świecie Mistrzami, Frankiem, Mianowskim i Sniadeckim, cały bieg Medyceyny i Chirurgii z pilnością i pożytkiem przebył. Mówią i nie bez przyczyny, że jak żołnierza niestanny widok krwawych pobojowisk niezulym czyni na lzy ludzkości; tak Lekarza ten okropny obraz cierpien i mak pasowania się między życiem a śmiercią i te jęki do których ucho jego nawykło zobojętniają, i zatwardzają serce. — Czulicki przejęty świętością, swego powołania i działając na tym placu cierpien pod strażą prawego sumienia, doświadczeniem wydoskonalil się w umiejętności, z tkliwości Człowieka nie stracił. Skoro też z tej strony poznany został, otoczyło go powszechne zaufanie, piérwszy warunek skuteczności lekarskich środków. Szukało u niego rady i pomocy miasto, szukały okolice, poświęcał się im, ile mu tylko obowiązki urzędowania jego, bez uszczerbku służby dozwały. Uczęszczał gdzie go wzywano, mimo ociężalej otyłości ciała, która będąc oznaką gniołacej go choroby, utrudzała jego skwapliwe chęci — od nędznych i ubogich nie czekał wezwania, zkąd go jęk cierpienia doszedł, pospieszał. — widziały go najlichsze ulice, podupadłe chaty, gdzie znalazł niedostatek wspierał; gdzie liczne sieroty, brał na wychowanie. A tak zasłużone a niewymagane nagrody, które od możniejszych przyjmował w rękach tego miłośnika ludzkości, stawały się tylko przechodzącą przez nie dla nędznych i ubogich jałmużną,

Zginieź pamięć tak cnotliwego męża! Nędzy i ubóstwa wdzięczność jest trwałą choć pamięć niema. Płaczą one przy pomnikach ale ich nie stawiają. — nie- byłoby słuszną rzeczą aby Miasto Lublin tak bolesnym uderzone ciosem przez stratę takiego męża, przynajmniej okryło grobowiec Jego marmurem lub glazem, na którymby, jaka wdzięczna ręka wyryla napis „Tu leży Mąż prawy, przyjaciel, pocieszyciel i opi- kun ludzkości!“ — tym skromnym hołdem wypłasiloby choć w części zasłużoną nagrodę Czulickiemu, a dla siebie tą pamięcią, tą zachętą, przysposobiło w następcach Czulickiego, podobnych jemu Lekarzy tak pożytecznych, tak potrzeboych, a napotykanych nie zawsze... — Te kilka słów kładzie na jego grobowcu siedmdziesiąt-kilko-letni starzec, którego dom on swoją przyjaznią zaszczycał, którego rodziny zdrowie pielęgnował, i któremu w do- legliwych starości cierpieniach tyle ulgi przyniosł iż wiek jego może do późnej sędziwości, przedłużył. —

K... K...

Piotrowice d. 1 Stycznia 1846 r.

3. Służący w moim handlu Tomazy Mar inkie- wicz od dnia dzisiejszego uwolniony został. 14 Lutego 1846 roku.

F. von Auer. (72)

3. Niżej podpisany ma honor zawiadomić, iż otrzymał transport Sero w szwajcarskich w najlepszym gatunku, skład których znajduje się w Cukierni JP. Mel- cycha przy Zamkowej ulicy w domu Szwarca, i w każ- dym czasie dostać można za najumiarkowaną cenę.

Peter Hermann. (68)